

Never Marry a Cowboy

Lorraine Heath

Copyright © 2001 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pasiunea unui cowboy

Lorraine Heath

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Pasiunea unui cowboy / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3955-4

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Pasiunea unui cowboy

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

Capitolul 1

Fortune, Texas, 1870

Christian Montgomery nu avea nici o dorință să fie un erou, dar cumva se părea că sorții nu prea îi păsa de dorințele lui.

Sunetul focului de armă răsună prin cârciumă. Tânăra femeie care stătea în poala lui tresări, și el își înăspri strânsoarea asupra ei, îndepărtându-și lent paharul de whisky de la buze.

Stând în fața barului, un bărbat care avea mare nevoie de un bărbierit și de o baie scoase un hohot isteric, apoi trase din nou în podeaua de lemn. Individul din fața lui sări și se smuci cu corpul lui lungan, brațele fluturându-i în jurul lui ca ale unei sperietori de ciori prinse în vânt. Cowboy-ul cu pistolul râse mai tare și trase din nou în podea.

Christian credea că nu avea să înțeleagă niciodată umorul texanilor. Privi iute la dealerul de faraon care deținea localul. În spatele lui, Harrison Bainbridge își luă bastonul. „Fir-ar al dracului!”

Cu tandrețe, Christian o dădu pe Lorna la o parte din poala lui.

– Scuză-mă un moment, draga mea.

– Ai grijă să nu mori.

Își bosumflă buza plină de jos, lucru care îl făcu să se întrebe dacă ei chiar îi păsa. Împinse scaunul în spate, se ridică și îi făcu cu ochiul.

– Nu îți face griji.

Traversă cârciuma în timp ce bărbatul care sporovăia încărcă arma cu gloanțe, înainte de a scuipa un jet de tutun, fără a face măcar efortul de a nimeri scuipătoarea de alamă. Încă un obicei dezgustător pe care mulți texani îl aveau.

– Să mai vedem niște dans, ordonă el și ținti cu arma între picioarele bietului om care fusese prea înspăimântat să se îndepărteze în afara pericolului.

– Mă scuzi, murmură Christian.

Bărbatul cu arma își întoarse capul, cu dâra de tutun alunecându-i printre buze. Își șterse gura cu dosul palmei.

– Ce ai zis?

Christian ridică o mână, într-un gest rugător.

– Trebuie să mă ierți, dar nu prea înțeleg de ce te face să râzi ca un nebun când împuști podeaua.

Omul aruncă o privire spre cei trei bărbați care îl însoțiseră în local, bărbați care își flexau degetele și își mângâiau armele. Apoi, rânji, și saliva cu tutunul curse din nou.

– Nu e vorba despre împușcat. E vorba despre dans.

Trase un glonț în podeaua dintre picioarele lui Christian. Acesta nici nu tresări, deși auzi micul țipăt al Lornei și găfâitul altcuiva.

– Hei, Jasper, tipul nu pare să știe că țințea spre degetele lui, strigă unul dintre tovarășii cowboy-ului, rânjind în jurul unei țigări subțiri prinse între dinții lui galbeni.

Jasper își încreți nasul cărn.

– Cred că așa e.

Ținti.

– Dă-mi arma, ordonă liniștit Christian. Cunosc cuplu care deține cârciuma, și soția nu va fi deloc mulțumită că i-ai găurit podeaua.

– Crezi că-mi pasă?

– Îți păsa dacă o cunoșteai, îl asigură el, dar Jessye rareori lucra în cârciumă, acum că avea copiii care o țineau ocupată. Ridică mâna. Dă-mi pistolul.

– Ia-mi-l, îl provocă Jasper cu o sclipire de oțel în ochii lui căprui, în timp ce ridică bărbia.

Christian lovi cu pumnul în ținta pe care în mod convenabil bărbatul i-o oferise. Arma lovi podeaua cu o secundă înaintea lui Jasper.

Christian nu le înțelegea umorul, dar le înțelegea mândria. Cowboy-i reglau totul cu o armă. Rareori se luptau cu mâna goală, pentru că li se părea umilitor să primești un pumn. Gloanțele și sângele erau ceva ce înțelegeau. Bătaia îi deruta.

Aplecându-se spre el, Christian ridică arma în timp ce Jasper privea, uimit, cu fața arzându-i de un roșu mat.

– Era și timpul să acționezi, șerifule, zise Harrison Bainbridge, apropiindu-se șchiopătând și sprijinindu-se puternic în bastonul lui.

Christian îi aruncă prietenului său o privire de avertisment, în timp ce băga mâna în buzunar și strângea steaua lui de cositor.

– Plănuisem să-mi iau seara liberă.

Înfipse simbolul autorității sale pe reverul hainei, chiar în dreptul inimii. Apoi, se uită tăios spre fiecare dintre bărbații care îl însoțiseră pe Jasper.

– Domnilor, vă iau eu armele.

– Nu poți fi șeriful. Nu porți armă, protestă cel cu țigara.

– Mi se par grele. Arată spre tovarășul lor căzut. Dar, după cum puteți vedea, nu am nevoie de una ca să aplic legea în acest oraș, o lege care interzice portul armelor în cârciumi.

– L-ai lovit pe Jasper, zise un altul, cu ochii clipind rapid.

Christian încuviință din cap la deducția inteligentă a bărbatului neîngrijit.

– Să fac la fel cu tine?

– Asta nu-i corect, sublinie omul.

– Puține lucruri în viață *sunt*. Acum, îmi dați armele voastre sau petreceți restul nopții în închisoarea mea.

Mărăind, bărbații își desfăcură curelele pentru arme și i le dădură. Christian încuviință indiferent din cap spre ei.

– Le puteți lua din biroul meu când plecați din Fortune, lucru care bănuiesc că se va întâmpla mâine-dimineață, după ce veți termina de sablat și netezit podeaua doamnei Bainbridge.

Reveni la masa lui cu pași mari și încrezători, puse armele jos și se așeză. Lorna zâmbi larg.

– Doamne, ești așa curajos!

Plonjă în poala lui și își petrecu brațele în jurul gâtului său. El își puse un braț în jurul taliei ei mici pentru a o sprijini în poziția precară. Cu mâna liberă, scoase insigna, o puse în buzunar, ridică paharul și zâmbi cu căldură.

– Unde rămăsesem?

– Îmi povesteai despre lucrurile obraznice pe care le-ai făcut în Anglia, spunând că vei vrea...

El se încruntă la Harrison Bainbridge, care se apropie de masa lui, trase un scaun și se așeză pe el oftând greu.

– Lorna, adu-mi un pahar și o sticlă de whisky, ordonă Harry.

Lorna aruncă o privire iute spre Christian. El o lovi peste șold.

– Du-te și fă cum zice.

Christian o privi cum se îndrepta alene spre bar, ia ce-i ceruse Harry și revine. Puse paharul și sticla pe masă, apoi se îndreptă timid spre Christian.

– Lorna, trebuie să te ocupi de servitul băuturilor către ceilalți clienți, zise Harry încet, fără dojană.

Lorna scoase în față buza de jos făcându-l pe Christian să vrea să i-o ciugulească.

– Dar ceilalți tipi nu-mi dau doi cenți pentru fiecare zâmbet pe care-l ofer, cum îmi dă șeriful.

– Te plătesc să servești băuturi, și, dacă vrei să-ți iei banii în fiecare seară, te vei ocupa de nevoile celorlalți clienți.

Enervată, plecă. Christian zâmbi apreciativ la mișcările ei natural seducătoare.

– Ah, Harry, ai talent la a angaja fete frumoase.

– Jessye le angajează și se așteaptă ca eu să le protejez de craii ca tine.

Harry deschise sticla și umplu paharul lui Christian, apoi îl umplu și pe al lui.

– Asta-i ca și cum i-ar cere unei vulpi să stea de pază la cotețul găinilor, nu-i așa?

– Nu când partenerul vulpii este omorât cu arma și cuțitul. Și apoi, nu-mi oferă nici un motiv să calc strâmb, ci toate motivele să rămân fidel.

– Sfinte Doamne, tu chiar ești bine și fericit așa însurat, nu?

Deși în vocea lui se auzea așteptatul dezgust, Kit se bucura de norocul prietenului său. O respecta și o admira mult pe Jessye. Îl ridicase de una singură pe Harry din fundurile iadului.

– Da, și îți cer să ai grijă cu fetele care lucrează pentru mine. Am oblojit o inimă frântă la viața mea. Nu vreau să repar altele.

– Mă implic doar în mici flirturi nevinovate.

– Așa începi de fiecare dată. Apoi, cucerești și mai apoi abandonezi. Cu toate astea, nici una dintre femei nu te urăște vreodată.

– Pentru că le dau impresia că victoria a fost a lor, nu a mea.

Harry rânji.

– Spun că ai ochi de diavol.

– Mai degrabă, sufletul lui.

Kit ridică paharul și dădu pe gât whisky-ul. Crezuse că nu avea să se obișnuiască vreodată cu băutura asta tare a texanilor. În seara asta însă, nu părea suficient de puternică.

Harry mai turnă whisky în pahar.

– A trecut ceva timp de când ai petrecut o seară aici.

– Mă simțeam un pic neliniștit.

– Vrei să detaliezi?

Aplecându-se spre el, își încrucieșă brațele pe masă.

– Nu știi dacă pot să explic. Am privit cum tu și Gray v-ați căsătorit, v-ați construit case, ați făcut copii și m-am gândit că poate am nevoie să mă opresc din hoinărit și să prind și eu rădăcini. El oftă și se foi pe scaunul lui. Dar nu sunt mulțumit.

– Părei mai fericit când mânai vitele.

– Nu mi-a plăcut să lucrez cu animalele, dar am primit cu bucurie ocazia de a vedea țara. Cu toate astea, ceva lipsea, și un bărbat nu poate trăi doar din a călători.

Harry clătină din cap, evident nedumerit.

– Nu înțeleg, Kit. Cu banii pe care i-am făcut pe drumul inițial...

– Mi-au rămas puțini.

Ochii verzi ai lui Harry se măriră plini de neîncredere.

– Ce dracu' ai făcut cu ei? Știu că nu i-ai jucat aici.

– Ce am făcut cu ei este treaba mea, nu a ta.

– În primul an când am fost aici, am cules bumbac, și atunci nu mi-ai spus ce ai făcut cu banii pe care i-ai câștigat. Dar nu i-ai avut când am hotărât să încercăm afacerea cu vitele, așa că am fost obligați să luăm un investitor...

– Lucru pentru care ar trebui să-mi fii etern recunoscător, din moment ce ai ajuns să te însori cu ea, sublinie Kit în apărarea lui, deși nu simțise niciodată nevoia să justifice dispariția banilor săi.

Harry rânji, în ochii lui verzi reflectându-se căldura.

– Doamne, Jessye a fost ceva pe drumul ăla, nu-i așa?

– A fost, așa e. Nici tu nu te-ai descurcat rău.

Zâmbetul lui Harry dispăru.

– Mi-ar fi plăcut să fiu acolo până la capăt, dar picioarele rupte și un șold zdrobit nu fac un cowboy destoinic.

Kit privi în jurul cârciumii, care, de-a lungul anului, începuse să arate ca unul dintre cluburile pentru domni pe care le frecventaseră

ei în Londra. Nu era nimic extravagant, doar umbre ale amintirilor lui păstrate pe ici, pe colo.

– Te-ai descurcat bine cu Texas Lady.

– Nu mă pot plânge. Și apoi, cred că toți ne-am descurcat destul de bine. Ferma lui Gray prosperă. Abilitatea ta cu pușca a devenit legendară și cetățenii te-au numit șerif. Nu pot să zic că nu le dau dreptate. Mi-ai salvat viața de mai multe ori.

Kit simți durerea cunoscută a unei răni vechi deschise. Indiferent de câte vieți salva, nu reușise să o salveze pe cea care contase cel mai mult. Bău restul de whisky din paharul său, fără să se mai deranjeze să protesteze când Harry îl umplu.

– Nu este suficient.

Harry ridică privirea.

– Whisky-ul?

Kit ridică din umeri.

– Viața mea.

– Ești morocănos în această seară, milord. Probabil ai primit o scrisoare de la Christopher.

Kit încuviință din cap la deducția intuitivă a prietenului său.

– Se pare că tata îi aranjează o altă căsătorie. Deși nu mi-a spus în scrisoarea sa nimic despre ceea ce simte în această privință, simt că nu este dornic de căsătorie. Cu toate astea, obligațiile și datoriile îl vor face să respecte cerințele tatei. Este aproape ceva firesc, nu-i așa?

– Altfel, am fi noi aici? Am fost niște rebeli, dar, când tații noștri ne-au cerut să plecăm, am plecat. Poate că până la urmă am fost fii buni.

– În mine nu este nimic bun, Harry. Altfel, nu aș fi făcut lucrurile pe care le-am făcut.

Harry frecă cu degetul mare capul de leu care împodobește bastonul său.

– Te gândești la Clarisse.

– Este mereu în mintea mea. Chiar și când caut consolare cu alte femei, mereu rămân nesatisfăcut, pentru că nici una nu este ea.

– Te-ai transformat într-un sfânt. Ea nu era o sfântă, știi.

Kit ridică paharul în semn de salut, în batjocură.

– Nu, ea era un înger. Luă o gură mare din whisky, bucurându-se de ultimul strop. Trebuie să plec.

– Ia sticla cu tine.

Kit puse mâna pe ea.

– Cu plăcere. Se ridică. Salută-le pe Jessye și pe fete.

– Mereu.

Luă armele confiscate, le puse peste brațul său îndoit și ieși, notându-și mental să se uite în biroul lui peste afișele cu oamenii căutați. Își dădea seama când un bărbat era doar un cowboy care iubea distracția și căuta numai distracție și când unul era rău până în măduva oaselor. Pe Jasper și pe tovarășii lui îi bănuia că ar fi din ultima categorie.

Kit întâmpină aerul rece al nopții care îl lovi, singura chestie naturală din acest stat care-i amintea de Anglia. Admiră stelele, pe care nu le observase până când nu supraveghease vitele la miezul nopții.

Îl cuprinsese dorința de a se întoarce în Ravenleigh. După cinci ani, nu ar fi trebuit să-i mai fie dor de locul nașterii sale, dar încă nu găsise ceva cu care să-l înlocuiască în inima sa. Îi lipseau pământul, cărțile și arta. Și îi lipseau oamenii. Tânjea după conversații care nu erau presărate cu injurături vulgare și scuipături.

Discuțiile cu Harry și Gray îi ofereau un respiro, dar petrecea mai puțin timp în compania lor. Cândva, fuseseră în iad împreună. Acum, rămăsese singur – și, recunoscând asta, singurătatea se adânci.

Se întreba deseori dacă acceptase poziția de șerif pentru că îi ofereea ocazia de a se întâlni cu moartea. Nu că ar fi căutat-o în mod direct, dar în inima lui știa că ar fi întâmpinat-o cu bucurie.

Deși nu mai mânau vitele, el și prietenii lui continuau să investească în afacerea lor cu vite, angajând oameni să facă munca grea pe care ei o detestaseră. Exact cum îi spusese lui Harry, păstrase ceva din banii din prima lor aventură, dar pusese deoparte o sumă considerabilă. Nu era un bărbat bogat, dar putea avea grijă de el la nevoie. Când nu apărea nimic, avea alte lucruri pe care prefera să-și cheltuiască banii.

Deschise ușa biroului său și se opri. Un bărbat cu părul închis la culoare se întoarce de la afișele cu cei căutați aliniat pe peretele din spatele biroului lui Kit.

Kit zâmbi larg, cu adevărat mulțumit să îl vadă pe acel vizitator.

– David Robertson! Ce plăcere neașteptată! Când ai sosit în oraș?

– Târziu în această după-amiază.

Kit închise ușa și traversă încăperea.

– Madeline și Mary Ellen sunt cu tine?

– Nu, mi-am lăsat soția și fiica în Dallas.

Kit își așază traistele pe birou, apoi întinse mâna către texanul pe care îl cunoscuse în Anglia în urmă cu câțiva ani.

– Ce te aduce aici, omule?

David părea inconfortabil când strânse mâna lui Kit.

– Sunt aici ca să testez limitele prieteniei tale.

– Ce ton de rău augur, zise Kit în timp ce îl studie gânditor pe celălalt bărbat.

Reînnoșase prietenia lor când el și Harry mânaseră cireada lor spre nord, dar nu-l mai văzuse pe David de la nunta lui Harry din urmă cu patru ani.

David încuviință din cap spre sticlă.

– Niște whisky ar putea ajuta să facă cererea mea mai puțin neplăcută.

Kit luă două căni micuțe pe care le folosea să ducă apă prizonierilor în puținele dăți când avusese vreunul. Se așază pe scaunul din spatele mesei de lucru și turnă whisky în căni.

– Fă-te comod, te rog, zise el, arătând spre scaunul celălalt.

David se așază și luă cana. Kit privi cum prietenul lui studia conținutul de parcă era în căutarea unui răspuns impenetrabil. Nu l-ar fi categorisit pe David Robertson ca prieten apropiat, dar se bucurase mereu de compania lui. Bărbatul era un om de succes și era binecrescut, cu o soție și o fiică care îl adorau.

Kit duse cana la buze.

– Cererea ta? îl îndemnă el, apoi bău din whisky.

David ridică privirea.

– Vreau să te căsătorești cu sora mea.

Whisky-ul alunecă arzându-i plămâni lui Kit. Îl scui pă și tuși, focul întinzându-i-se în piept.

David sări din scaunul lui și îl bătu pe Kit pe spate.

– Îmi pare rău.

Căutând aer, Kit îl dădu la o parte și se uită urât la el.

– Tu ai înnebunit? Sunt un desfrânat, un ticălos și un derbedeu.

Apoi, am o regulă să nu mă încurc cu surorile prietenilor mei.

– Nu-mi pasă de regulile tale. În Anglia, reputația ta despre cum ademeneai femeile în patul tău era legendară.

– Femei cu care nu eram însurat, se simți Kit obligat să sublinieze.

– Dar le fermecai, nu-i așa? Nu așa le convingeai că merita distrugerea reputației lor?

Ah, da, le fermeca, devenea obsedat de ele, chinându-se să uite singura femeie pe care nu o putea avea niciodată. Acea treabă fusese un eșec sumbru. Nimeni nu avea să-l facă vreodată să o uite pe Clarisse. Dădu peste gât restul de whisky din paharul său și se întinse după sticlă.

– Lăsând la o parte firea mea încântătoare, știindu-mi reputația pătată, de ce ai vrea să mă însor cu sora ta?

– Pentru că este pe moarte.

Kit se simți de parcă fusese lovit cu măciuca. Puse deoparte sticla și cana care acum purta urma degetelor sale.

– Ești sigur?

David încuviință din cap și își coborî privirea spre podea de parcă durerea era prea mare pentru a o îndura. Cu siguranță, Kit înțelegea asta.

– Ashton a fost mereu fragilă, zise David încet. Incredibil de delicată. Când părinții noștri au murit, a venit să locuiască cu mine și cu Madeline. Sănătatea ei a început să se deterioreze. Madeline a dus-o la doctor. I-a pus diagnosticul de tuberculoză. I-a dat timp până la Crăciun.

Kit sări din scaun, simțind cum pereții camerei se strângeau, sufocându-l.

– Atunci, de ce îmi ceri să mă căsătoresc cu ea?

David se foi și întâlni privirea lui Kit.

– Am descoperit-o într-o după-amiază în pod purtând rochia pe care mama o purtase în ziua în care s-a căsătorit cu tatăl nostru. Ashton plângea pentru că soarta avea să-i nege șansa de a fi mireasă. Mi s-a părut o dorință așa mărunță. Nu-ți cer să te porți ca soț al ei, ci doar ca mire, să-i oferi o zi însorită.

– De ce eu?

– Pentru că ai venit dintr-o țară în care căsătoriile încă sunt aranjate și înțelegi că jurămintele pot fi rostite cu convingere chiar dacă nu există iubire în cuplu. Făcu un pas în față. Și pentru că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că soția lui Christopher s-a îmbolnăvit și a murit. Am văzut în ochii tăi că ai suferit când ai pierdut-o, deci știi că moartea poate fi crudă.

Kit smulse sticla de pe birou și bău cu lăcomie, savurând flăcările nemiloase care ardeau în el. Coborî sticla.

– Am privit o femeie murind. Nu voi mai privi încă una.

– Nu îți cer să o privești murind. Îți cer doar să te căsătorești cu ea. Cucerește-o pentru o zi, pentru o seară. Permite-i să fie mireasă. Apoi, o duc înapoi în Dallas.

Clătinând din cap, Kit răsă și se lăsă pe scaun. Își aminti cum îi fusese prezentat lui Ashton la petrecerea pe care David o organizase, dar amintirea lui despre acea femeie era vagă și încețoșată. Îi veni în minte imaginea unui șoarece timid ivindu-se într-un colț.

– Abia o cunosc.

– Cât de bine ai cunoscut celelalte femei pe care le-ai cucerit?

Orice urmă de umor dispăru.

– Mă îndoiesc serios că vrei să o pui pe sora ta pe picior de egalitate cu ele.

– Câte te-au urât?

– Din câte știu eu, nici una. Mereu am reușit să rămân în termeni amicali cu *cuceririle* mele.

– Țta-i motivul pentru care cred că ideea va funcționa.

– Vrei ca sora ta să devină una dintre numeroasele mele cuceriri?

David puse palmele pe birou și se aplecă în față.

– Nu vreau să te culci cu ea. Este mult prea fragilă. Vreau doar să te însori cu ea, să poată merge pe culoarul bisericii, să ai un dans de nuntă cu ea. Ea își va îndeplini dorința și tu vei primi...

– O soție! Voi avea o soție până ea moare.

– Pentru șase luni. Există cineva în viața ta care ar obiecta, cineva care s-ar simți rănit de acest act de caritate?

– Eu obiectez. Ideea asta nebunească a ta este ridicolă. Voi fi legat de o femeie pe care abia o cunosc, o femeie pe care nu o vreau.

David se îndreptă.

– După cum am spus când m-ai salutat, am venit aici să testez limitele prieteniei noastre.

– Cere altceva de la mine și îți voi da, însă nu-mi cere să mă însor cu o femeie pe moarte.

David încuviință din cap, acceptând decizia lui Kit.

– Și Madeline s-a opus ideii.

– Mereu am știu că soția ta este remarcabil de inteligentă.

– Sper că nu am dăunat prieteniei noastre cu această cerere.

– Nu, zise Kit serios. Știu cât este de dificil să privești murind pe cineva pe care iubești. În acele momente, ai face orice – chiar să mori în locul ei dacă ai putea.